

Kunga diena

8 Bet to vien turiet vērā, mīļie,

ka viena diena Tam Kungam ir kā tūkstoš gadi un tūkstoš gadi kā viena diena.

9 Tas Kungs nevilcina Savu apsolījumu, kā dažiem tas šķiet, bet ir pacietīgs ar jums, negribēdams, ka kādi pazustu, bet ka visi nāktu pie atgriešanās.

10 Bet Tā Kunga diena nāks kā zaglis, tanī debesīs ar lielu troksni zudīs, un pasaules pamati degdami izjuks un zeme un viss, kas uz tās radīts.

11 Kad nu viss tas tā iznīks, cik stipriem tad jums jābūt svētā dzīvē un dievbijībā,

12 gaidot un pasteidzinot Dieva dienas atnākšanu, kuras dēļ debesīs ugunī sadegs un pasaules pamati karstumā izkusīs.

13 Bet mēs gaidām pēc Viņa apsolījuma jaunas debesīs un jaunu zemi, kur taisnība mājō.

14 Tādēļ, mīļie, to gaidīdami, centieties, ka Viņš jūs atrod ar mieru sirdī, neaptraipītus un nevainojamus,

15 un uzskatiet mūsu Kunga pacietību kā glābšanai dotu,

kā jau arī mūsu mīļais brālis Pāvils jums ir rakstījis pēc viņam dotās gudrības.

2. Pētera 3,8-15

Mījā draudze!

Šodienas teksts ir baiss. Tas runā par to, ka debesīs, zeme un viss, kas uz tās radīts, ies postā, ka viss milzīgā ugunī sadegs. Šie pēdējo dienu notikumi būs daļa no Dieva dienas. Tikai, kad viss vecais būs pagājis, tiks radītas jaunas debesīs un veidota jauna zeme, kur taisnība mājō. Mēs to tūlīt attiecinām uz klimata izmaiņām, tai skaitā milzīgiem ugunsgrēkiem daudzās pasaules malās. Tomēr šeit nav runas par cilvēka izraisītām katastrofām, bet par Dieva darbību, kas to visu veiks. Tas viss notiks pēkšņi un negaidīti, šī diena nāks kā zaglis naktī. Pēc vēstules autora domām, vienīgais iemesls, kāpēc tas viss vēl nav noticis, ir, ka Dievs vēlas, lai visi nāktu pie atgriešanās.

Pirmajiem kristiešiem šī apziņa, ka Jēzus drīzumā atgriezīsies un ka tas notiks kopā ar kosmiska mēroga katastrofu, bija ļoti tuva. Piemēram, apustulis Pāvils to vēl sagaidīja viņa dzīves laikā. Savā ziņā daudzi toreizējie kristieši ilgojās pēc tā, lai tas notiktu pēc iespējas ātrāk, lai izbeigtos vajāšanas, lai izjuku visa tā uzpūstā melu pasaule, kā viņi redzēja Romas impēriju. Šodienas tekstā ir teikts, ka kristieši ar savu svēto dzīvi un dievbijību var paātrināt Dieva dienas atnākšanu. Tātad tā bija viņu cerība, ka šī diena nesīs pestīšanu, tā dos iespēju būt jaunās debesīs un jaunā zemē. Tā būs vieta, kur taisnība mājō, pretstatā šai pasaulei, kas ir pilna ar neuzticību un ļaunumu.

Kā mēs, kas dzīvojam gandrīz 2000 gadus vēlāk, uz šīm lietām varam skatīties? Tagad ir tik daudz laika pagājis, mūsu ikdienā mēs īpaši nedomājam par pastaro dienu. Vai visu šo laiku Dievs ir gaidījis, lai neviens neietu pazušanā un cilvēki varētu atgriezties pie Viņa? Labi, Dieva acīs šis laiks ir tikai viens moments un viens moments var būt vesela mūžība. Bet ja tas ir tā, tad kāda jēga par to domāt un pēc tā ilgoties?

Skatoties uz pēdējiem 2000 gadiem, neliekas, ka mēs būtu sasnieguši tādu attīstības stadiju, lai varētu teikt, – nu, ir tas laiks pienācis, kad varam to *veikalu* slēgt. Man nupat viena sieviete teica, ka Latvija ir atstājusi Dievu novārtā, ka neviens Viņu neņem nopietni, ka esam aizgājuši prom no Dieva. Tātad drīzāk izskatās, ka mēs ejam pretējā virzienā. Tas vairs nav nekāds modes kliedziens būt par kristietī, drīzāk izskatāmies kā tādi pajoliņi, kas nevar laist vaļā pagātnes murgus. Lai gan joprojām ir cilvēki, kas skatās optimistiski nākotnē, kas saka, ka cilvēks turpina attīstīties un ka drīzumā dzīvosim augstākā apziņas līmenī, kur vairs nedalīsim lietas ar prāta palīdzību, bet raudzīsimies uz sevi, uz saviem līdzcilvēkiem un uz apkārtējo vidi kā uz vienu veselumu. Var jau būt.

Tomēr pašlaik daudz reālāk liekas, ka mēs paši ar saviem spēkiem radīsim mūsu pasaules bojāeju. Tā vien liekas, ka mēs nespējam mainīt savu dzīves veidu pietiekoši ātri, jo nevēlamies atstāt savas ērtības un dzīvot citādi: bez gāzes, bez naftas, bez oglēm, bez kodolenerģijas, bez plastmasas, bez mākslīgā mēslojuma...

Laikam jau mēs, kas esam kristieši, pašlaik īpaši neatšķiramies no pārējiem. Tāpat kā visi mēs plātām rokas, un sakām, kā Dievs būs lēmis, tā arī notiks. Bet varbūt, ka Dievs mūs aicina uzņemties atbildību par šo zemi, iesaistīties, mainīties, nevis vienkārši pakļauties bezcerībai un aklai likteņa varai. Ja mēs, kristieši, vienkārši atvadāmies no šīs dzīves un izliekamies, ka viss, kas notiek mums apkārt, mūs neskar, jo esam taču Dieva bērni, tad mēs pēc būtības parādām savu neticību un nododam tos, kas vēl kaut ko dara, vai kas ir atkarīgi no citu rīcības.

Jā, protams, var notikt, ka tiešām viss būs zaudēts un vienīgā izeja varētu būt, ka Dievs radīs jaunas debesis un jaunu zemi. Tā ir viena lieta, ka cilvēki, kas cīnās un dara visu, kas ir viņu spēkos, zaudē, bet cita, – ja tie vispār neko nedara un vaimanā par pasaules galu, kaut īstenībā visas iespējas ir viņu rokās.

Tieši šajos laikos mēs tiekam un tiksīm sijāti, mūsu ticība pārbaudīta. Viss, kas ir lieks, kas ir mākslīgs, kas ir bez seguma, pazudīs. Daudzi iekritīs bezgalīgā tukšumā. Labi, ja mums ir, kur pieturēties. Kur mums mūsu tumšajā pasaulē atrast Kristu?

Es ticu, ka Kristus ir mūsu dzīves papildījums.

Es ticu, ka Viņš ir mēraukla, kura vaiga priekšā mēs visi tiksīm mērīti.

Es ticu, ka Viņš mums nāk pretī, tad, kad esam tumsā un neziņā.

Mēs varam mācīties no Jāņa Kristītāja Adventa laikā. Evaņģēlists Marks citē pravieti Jesaju: *Sagatavojiet Tam Kungam ceļu!*

Ko tas nozīmē? Jesaja runā par to, ka, gaidot ķēniņu, vajag nolīdzināt kalnus un izlīdzināt zemi, lai ķēniņš varētu pie mums ierasties kā pa autobāni, bez šķēršļiem un bedrēm. Jānis Kristītājs to īstenoja praktiski, aicinot cilvēkus atgriezties no grēkiem pie Dieva. Tātad, lai sagaidītu Kristu, mēs tiekam aicināti mainīties, sagatavoties, lai Viņam būtu patīkami ienākt mūsu dzīvē.

Daži jautājumi pārdomām:

Kas man / mums ir jāmaina savā dzīvē?

Vai mēs priecājamies, ka Jēzus nāk?

Vai mēs Viņu gaidām savā ikdienā? Kā tas izpaužas?

Par ko Viņš priecātos, ieraugot mūs?

Kā mēs šodien varam iestāties par taisnību, patiesību, mīlestību un ko mēs varam darīt, lai rūpētos par mums uzticēto radību?

Meklēsim Kristus tuvumu lūgšanās un Rakstos, pie Dievgalda un sadraudzībā. Kristus mums nāk pretī. Izrādās, ka Viņš ir tas, kas mums ir sagatavojis ceļu. Kopā ar Viņu mēs esam droši, neskatoties uz visām ciešanām, slimībām, briesmām. Kristus miers lai ir ar Jums! Āmen.